

Ďáblovo stádo

Waldemar Matuška

Po zasmušilé pustině jel
starý honec krav,
den temný byl a ševelil
dech větru v stéblech trav.
Tu honec k nebi pohleděl
a v hrůze zůstal stát,
když z rozedraných oblaků
viděl stádo krav se hnát.

Jipijaé jipijaou,
to přízraky táhnou tmou.

Ten skot měl rohy z ocele a oči krvavé
a na bocích mu plápolaly cejchy řežavě
a oblohou se neslo jejich kopyt dunění
a za ním jeli honáci až k smrti znavení.

Jipijaé, jipijaou,
to přízraky táhnou tmou.

Ti muži byli zsinaní a kalný měli zrak
a marně stádo stíhali jak mračno stihá mrak
a proudy potu máčeli jim tvář i košili
a starý honák uslyšel jejich jekot kvílivý.

Jipijaé, jipijaou,
to přízraky táhnou tmou.

Tu jeden honec zavolal a pravil: „pozor dej
svou duši hříchů uvaruj a ďáblu odpírej,
bys nemusel pak po smrti se věčně věků štvát
a nekonečnou oblohou to stádo s námi hnát.

Jipijaé, jipijaou,
to přízraky táhnou tmou.
Přízraky táhnou tmou.